

1

Naše židle stojí přesně dva metry od sebe. Obě čelem k velkému stolu, jako bychom byli pár v manželské poradně; ten pocit znám až moc dobře. Místnosti dominují dvě impozantní okna z osmnáctého století, bez závěsů – dvojportrét temné a zatažené londýnské oblohy.

„Můžeme poprosit trochu světla?“ zeptá se můj muž a mladý právní zástupce Andrew Walker vzhledne od papírů, snad i trochu podrážděně.

„Samozřejmě,“ řekne. „Omlouvám se.“ Natáhne se k vypínači za sebou a dvě vysoké stojací lampy zaplaví místnost spoustou žlutého světla. Působivá okna zčernají.

Teď mohu vidět svůj odraz: klidná, nečinná, s koleny u sebe. Kdo je ta žena?

Není, co bývala. Oči má stejně modré jako vždy, ale smutnější. Obličej trochu kulatý a bledý, pohublejší, než býval. Pořád je blond a přiměřeně hezká – ale také povadlá a scvrklá. Třiatřicetiletá žena, jejíž dívčí půvab je dávno pryč.

A oblečení?

Džíny, které byly v módě před rokem. Holínky, které byly

v módě před rokem. Šeříkový kašmírový svetr, docela pěkný, ale obnošený, se žmolky, jaké se udělají po příliš mnoha praních. Zašklebila jsem se na svůj odraz. Měla jsem se líp obléknout. Ale proč bych se měla oblékat líp? Vždyť jsme se jen sešli s právníkem. A kompletně měníme svůj život.

Hluk dopravy venku zní jako hluboký, ale neklidný dech spícího partnera. Přemítám, jestli mi bude chybět ruch Londýna – věčně přítomný uklidňující bílý šum, jako v těch aplikacích do mobilního telefonu, které vám pomáhají spát tím, že napodobují ustavičné šumění proudící krve v děloze a vzdálený tlukot matčina srdce.

Moje dvojčata ten zvuk musela slyšet, když se ve mně otírala nosy. Pamatuji si, jak jsem je viděla na druhém ultrazvuku. Vypadala jako dva heraldické symboly v erbu – identická, stojící proti sobě. Jednorožec a jednorožec.

Zůstavitel. Vykonavatel. Povinný díl. Soudní prozkoumání...

Andrew Walker s námi jedná jako profesor jemně zklamany svými studenty, svou posluchárnou.

Odkázaný. Zesnulý. Dědic. Zanechal potomky.

Můj muž Angus si povzdchl s potlačovanou netrpělivostí. Znám ten povzdech. Nudí se, nejspíš je podrážděný. Rozumím tomu, ale soucítím i s právním zástupcem. Určitě to pro Walkera není lehké. Čelit rozzlobenému, nepřátelskému otci a truchlící matce, zatímco musí dát do pořádku problematický odkaz... musí to být složité. Takže opatrné, pomalé a přesné formulace mohou být jeho způsobem, jak si udržet odstup a zvládnout složitou situaci. Možná je to právnícká obdoba lékařské terminologie. *Duodenální hematomy a avulze serózy vedoucí k fatální infantilní peritonitidě.*

Přeruší ho ostrý hlas.

„Tohle už jsme prošli.“

Dal si Angus skleničku? Jeho tón zastírá vztek. Angus se zlobil od chvíle, kdy se to stalo. A taky hodně pil. Ale dnes zní jeho hlas docela jasně a podle všeho je střízlivý.

„Rádi bychom s tím byli hotoví, než začne působit klimatická změna, víte?“

„Pane Moorcrofte, jak jsem už řekl, Peter Kenwood je na dovolené. Pokud chcete, můžeme počkat, až se vrátí...“

Angus zavrtěl hlavou. „Ne, chceme to dodělat teď.“

„Pak musím znovu projít dokumenty a související záležitosti – pro můj klid. Navíc Peter... tedy...“

Sleduji právního zástupce, jak váhá. Jeho další slova jsou jistější a dokonce obezřetnější:

„Jak víte, pane Moorcrofte, Peter se považuje za dlouholecného rodinného přítele, nejen za právního poradce. Zná okolnosti. Znal nedávno zesnulou paní Carnanovou, vaši babičku, velmi dobře. Proto mě požádal, abych se znovu ujistil, že oba přesně víte, do čeho jdete.“

„Víme, co děláme.“

„Ostrov je, jak víte, obtížně obyvatelný.“ Andrew Walker pokrčí rameny – jako by to snad nějakým způsobem byla vina jeho společnosti, ale on se snažil vyhnout případné soudní při. „Domek strážce majáku byl, obávám se, ponechán napospas živlům, nikdo tam roky nebyl. Je ale na seznamu chráněných budov, takže ho nemůžete úplně zbourat a začít znovu.“

„Jo. To všechno víme. Jako malý jsem tam hodně jezdil a hrál si ve skalních tůňkách.“

„Ale jste skutečně obeznámení se všemi nástrahami, pane Moorcrofte? Jde vážně o dost velký závazek. Je tam kompli-

kovaná dostupnost, přílivové oblasti a samozřejmě se vynořují nejrůznější problémy s kanalizací, vytápěním a obecně s elektřinou – navíc v poslední vůli nejsou uvedeny žádné peníze, nic, abyste...“

„Jsme obeznámení, co se do nás vejde.“

Odmlka. Walker se podívá na mne, pak znovu na Anguse. „Vyrozuměl jsem, že prodáváte svůj dům v Londýně?“

Angus mu pohled opětuje se zdviženou bradou. Vzdorovitě.

„Promiňte? Jak to se vším souvisí?“

Právní zástupce potřeše hlavou. „Peter si dělá starosti. Protože... no... Vzhledem k vaší nedávné tragické ztrátě... chce mít naprostou jistotu.“

Angus se dívá směrem ke mně. Nejistě krčím rameny. Angus se nakloní dopředu.

„Dobře. Každopádně. Ano. Prodáváme dům v Camdenu.“

„A tento prodej znamená, že získáte dostatečný kapitál k renovaci Ell...“ Andrew Walker se zamračil nad slovy, která četl. „Nedokážu to pořádně vyslovit. Ell...?“

„Eilean Torran. Ve skotské gaelštině to znamená hromový ostrov. Ostrov Torran.“

„Ano. Jistě. Ostrov Torran. Takže vy doufáte, že prodejem vašeho současného domu získáte dostatek prostředků k renovaci domku správce majáku na ostrově Torran?“

Mám pocit, že bych měla něco říct. Musím něco říct. Všechno obstarává Angus. Moje němota je ale utěšující, jsem do svého ticha zahalená jako do zámotku. Jako vždycky. To je moje. Vždycky jsem byla když ne rezervovaná, pak tedy tichá. Angus z toho byl léta zoufalý. *Na co myslíš? Pověz. Proč mám všechno mluvení obstarávat já?* Když tohle řekne, obvykle pokr-

čím rameny a odvrátím se, protože neříct nic je někdy vše-
říkající.

A teď tu zase mlčím. Naslouchám manželovi.

„Už jsme si na camdenský dům vzali dvě hypotéky. Přišel
jsem o práci, protloukali jsme se. Ale jo, doufám, že dosta-
neme pár liber.“

„Máte kupce?“

„Může se přetrhnout, aby podepsal šek.“ Angus očivid-
ně přemáhá vztek, ale pokračuje. „Koukejte. Moje babička
v závěti odkázala ostrov mně a mému bratrovi, je to tak?“

„Samozřejmě.“

„A můj bratr, velmi velkoryse, říká, že ho nechce, je to tak?
Matka je v domově, jo? Takže ostrov patří mně, mojí ženě
a dceři. Ano?“

Dceři. Jednotné číslo.

„Skutečně...“

„Tak to je. Jo? Chceme se přestěhovat. Vážně se chceme
přestěhovat. Jo, je to v takovém stavu. Jo, padá to na hlavu.
Ale my to zvládneme. Koneckonců...“ Angus se opírá v židli,
„přežili jsme horší věci.“

Dívám se upřeně na manžela.

Kdybych ho teď potkala poprvé, pořád by ještě byl velmi
přitažlivý. Vysoký, elegantní třicátník se sympatickým třiden-
ním strništěm. Tmavooký, mužný, schopný.

Když jsme se poprvé potkali, měl Angus náznak strniště
a mně se to líbilo. Líbí se mi, jak to zvýrazňuje bradu. Když
seděl ve velkém a hlučném tapas baru v Covent Garden, byl
jedním z těch málo mužů, které jsem potkala, již si zasloužili
označení pohledný.

U velkého stolu se smál se skupinkou přátel – všem bylo

kolem pětadvaceti. S kamarádkami jsem seděla u vedlejšího stolu. O něco mladší, ale stejně veselá. Všichni pili spoustu Rioji.

A tak se to stalo. Jeden z kluků zavtipkoval naším směrem a někdo ho na oplátku popíchnul. A pak se stoly promíchaly; přesunuli jsme se a zmáčkli, posunuli... smáli jsme se a žertovali a vyměnili si jména: to je Zoe, tohle Sacha, tohle Alex, Imogen, Meredith...

A tohle je Angus Moorcroft a to je Sarah Milvertonová. Angus je ze Skotska a je mu šestadvacet. Ona je napůl Angličanka, napůl Američanka, je jí dvacet tři. A teď buďte po zbytek života spolu.

Venku sílí ruch dopravní špičky a vytrhne mne ze snění. Andrew Walker dává Angusovi podepsat nějaké další dokumenty. A ano, tenhle postup znám. Za poslední rok jsme podepsali tolik dokumentů. Takového papírování kolem neštěstí.

Angus je skloněný nad stolem a škrábe své jméno. Vedle pera vypadá jeho ruka příliš velká. Odvrátím se a pozoruji obraz starého londýnského mostu na žluté stěně. Chci ještě vzpomínat a rozptýlit se. Chci myslet na Anguse a mne té první noci.

Všechno si to tak živě pamatuji. Od hudby – hrála mexická salsa – až po nevalné tapas: křiklavě červené *patatas bravas*, octově bílý chřest. Pamatuju si, jak se ostatní lidé vytratili – na poslední metro, aby se trochu vyspali –, jako by všichni vycítili, že se k sobě hodíme, že jde o něco důležitějšího než běžný flirt páteční noci.

Jak snadno se to seběhne. Jaký by byl můj život dnes, kdybych si sedla k jinému stolu, šla do jiného baru? Ale zvolili jsme tenhle bar, téhle noci, tenhle stůl a kolem půlnoci jsem už seděla sama hned vedle toho vysokého muže, Anguse

Moorcrofta. Řekl mi, že je architekt. Řekl, že je Skot a svobodný. A pak mi řekl chytrý vtip – který jsem pochopila až za chvíli. Když jsem se smála, uvědomila jsem si, že se na mne zadíval – hluboce, tázavě.

A tak jsem mu pohled opětovala. Měl tmavé, vážné hnědé oči, vlasy byly vlnité, husté a černé, bílé zuby se ostře odrážely od rudých rtů a tmavého strniště. Zнала jsem odpověď. *Ano.*

O dvě hodiny později jsme si ukradli první přiopilý polibek v souhlasném svitu měsíce, v koutku náměstí Covent Garden. Vybavuji si, jak se leskly mokré dlažební kostky, zatímco jsme se objímali, vzpomínám na chladivou lahodnost večerního vzduchu. Spali jsme spolu hned tu noc.

Skoro rok poté jsme se vzali. Po necelých dvou letech manželství se nám narodily holčičky – identická dvojčata. A teď zbylo jedno z dvojčat.

Stoupá ve mně bolest a musím si přitisknout pěst na ústa, abych potlačila chvění. Kdy to přejde? Možná nikdy? Je to jako válečné zranění, jako šrapnel v mase, deroucí se po letech na povrch.

Možná musím promluvit. Abych potlačila bolest, utišila myšlenky. Sedím tady už půl hodiny, poslušně a zdrženlivě jako nějaká puritánská ženuška. Příliš často spoléhám na Anguse, že mluvení obstará. Že vyváží to, co mně chybí. Ale mého mlčení už bylo dost.

„Jestli ten ostrov dáme do pořádku, může mít milionovou hodnotu.“

Oba muži se ke mně obrátili. Ona mluví!

„Ten výhled,“ říkám, „má sám o sobě cenu milionu. Na kanál Sound of Sleat, na Knoydart.“